

روضه بخوانیم!

علی مهدیان

بالای ضریح حضرت معصومه سلام الله علیها پرچمی مشکی خورده، من که دقت نکردم اول، یک بنده خدایی کنار حرم گفت آشیخ روی این پرچم چه نوشته؟ کلمات توی هم توی هم، نوشته شده بود اما با کمی دقت میشد تشخیص داد. روایتی از آقا امام رضا علیه السلام بود:

مَنْ ذَكَرَنَا بِمُصَابِنَا فَدَيْكِي وَ أُبْكِي لَمْ تَبْكِي عَيْنُهُ يَوْمَ تَبْكِي الْعُيُونُ
برایش خواندم. بعد رفتم سمت ضریح در حالیکه به این جمله هم فکر میکردم.

گریه کنیم، بگریانیم. برای مصیبت های امامانمان. مصیبت امام ، درد امام ، رنج امام چیست؟ باید مقاصد امام را بدانیم که دردهای او را هم بدانیم. مثل اینکه مصیبت های یک مادر چیست؟ باید خواسته های مادرانه را بدانی تا نسبت به دردهای مادرانه حسی داشته باشی.

بعد هم قلب خودت را به آن دردها گره بزنی هم قلوب مردم را. دردهای امام را باید فراگیر کنیم. این

درد که شکل میگیرد رفتارهای ما عوض میشود. اما در عمق وجودمان سلوک سهل میشود لم تبک عینه یوم تبکی العیون. این یعنی رشد و حرکت ایجاد میکند.

دردهای امام زمان عج چیست امروز؟ دردهای عالم را از زاویه نگاه او ببینیم و به چشم بیاوریم. این چنین زاویه نگاهی به دردها، نتیجه اش «پیشرفت» است. پیشرفت اساسا یعنی رشد حقیقی جامعه که هم معنوی است و هم ظاهری.

حالا بیایید در فضای مجازی و حقیقی روضه بخوانیم. بگیریم و بگیرانیم. روضه شش هفت هزار کودک که جلوی چشم همه دنیا قتل عام شدند. جلوی چشم همه. روضه دنیایی که دست به دست داده و همه رشد علمی و ابزاری اش را جمع کرده که داغ معصومترین و مظلومترین انسانها را به قلب مادران نشان و پدران نشان بگذارد. کاش خاموش نشود این داغ در جانمان ابدًا.